

Mary Heylema

Waterkoorts

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij
2015

Lievelingsfilm

Steeds opnieuw slaan de golven over het vlot. De mensen die erop zitten klemmen zich aan elkaar vast. Iedereen kijkt bang, behalve één man. In een hemd zonder mouwen zwellen zijn bovenarmen op. Hij rolt met zijn spieren, zoals alleen een held dat kan. 'Stoer!' zegt Elton.

Dat vindt Tijn ook.

Het vlot hangt scheef en een vrouw glijdt ervanaf. Met een plons verdwijnt ze in de rivier. Druppels spatten hoog op, als de held haar achterna duikt. Het water kolkt, maar daar geeft hij niet om. Hij trekt de vrouw aan haar armen naar het vlot. De mensen op het vlot hijsen haar aan boord.

Opeens is er een krokodil. Hij kijkt gevaarlijk en dat is hij ook. Meteen springt de held boven op hem. De krokodil slaat wild met zijn staart. Terwijl zijn spieren weer opbollen, grijpt de man de bek van het beest. Met een ruk spert hij de kaken van de krokodil wijd open.

‘Mondje open,’ grinnikt Elton. Hij slaat Tijn hard op zijn schouder. Maar dat vindt Tijn niet erg.

‘Afgelopen!’ zucht Tijn.

Ze lachen naar elkaar. Wat een superfilm was dat en wat een superheld! Een held die natuurlijk won, want dat hoort zo.

‘Spannend, hè, Marf?’ zegt Elton. Snel kijkt hij naar zijn broer. Die bladert onderuitgezakt in een tijdschrift. Hij leest niet, hij doet alsof.

‘Marvin heet ik. Mar-vin! Denk je dat ik naar kabouter Plop kijk? Kabouter Plop is een watje. Net als jij.’ Marvin gooit zijn tijdschrift op tafel.

‘Het was geen Kabouter Plop,’ zegt Elton. ‘Het was jouw lievelingsfilm.’

Marvin staat op en loopt weg. Wijdbeens, ook zijn armen houdt hij breed. Met één hand hijst hij zijn spijkerbroek op, die bij de volgende stap alweer afzakt. Met een klap gooit hij de kamerdeur achter zich dicht.

Ziezo, denkt Tijn. Die is weg.

‘Ik wil ook een held zijn,’ zegt Elton. Hij kijkt naar de deur waardoor Marvin verdwenen is. ‘Mensen uit het water redden en zo.’

‘Ik ook,’ zegt Tijn. Hij ziet de grote plas voor zich bij de lege verffabriek. Het waait en er staan hoge golven. Een vrouw gaat kopje-onder. De golven spoelen over haar heen.

‘Maar dan moeten we eerst leren zwemmen,’ zegt Elton.

‘Ja,’ zegt Tijn. Hij stelt zich voor dat hij duikt. Dan trekt hij de vrouw aan de kant. Meteen beginnen er mensen te juichen. Ook Elton juicht. Trots slaat hij Tijn op zijn schouders.

‘Worden we vanzelf een held,’ vult Tijn aan.

‘Doen we,’ zegt Elton. ‘High five?’

Tijn knikt. Hij slaat zijn hand tegen die van Tijn. Zijn vingers gloeien fijn. Wat een goed plan om een held te worden. Een held! Wel zo handig als ze dat allebei doen. Je weet nooit hoe sterk krokodillen in het echt zijn.

Volhouden

‘Wat maken jullie?’ Juf Mariet staat naast hun tafeltje.

‘Een rivier met een krokodil,’ zegt Tijn. Hij veegt zijn handen af aan zijn verfschort.

‘Niet één krokodil,’ zegt Elton. ‘Heel veel. Supergevaarlijke.’ Snel schildert hij nog een paar golven. ‘En twee hellden. Dat zijn wij eigenlijk.’

Juf Mariet glimlacht. ‘Ik snap het,’ zegt ze. Ze kijkt op haar horloge. ‘Jullie hebben nog tien minuutjes. Dan is het tijd.’

‘Mag ik op zwemles?’ vraagt Tijn buiten adem. De hele weg van school naar huis heeft hij gerend.

‘Hoe kom je daar zo ineens bij?’ vraagt mama. Ze heeft een oude overall aan. Om haar haren zit een doek gebonden.

‘Elton gaat ook,’ zegt hij. ‘Hij mag van zijn moeder. Ik toch ook?’

‘Natuurlijk ga je op zwemles. Het is gevaarlijk als je het niet kan. School regelt dat toch? Volgens mij krijgen jullie dit jaar schoolzwemmen,’ zegt mama.

Tijn schudt zijn hoofd. ‘Juf Mariet zegt van niet. Het is gestopt.’

‘Dat kan ik me niet voorstellen,’ zegt mama. ‘Ga maar lekker buiten spelen.’

Tijn wil niet naar buiten.

‘Doe toch maar,’ zegt mama. Ze pakt een verfroller op. ‘Anders loop je me in de weg. Ik ben nog een uurtje bezig met deze muur.’

Tijn haalt zijn schouders op. ‘Die muur was toch al geverfd?’ vraagt hij.

‘Wijsneus. De gang moest allang opnieuw worden gedaan. De buurman had een emmertje over.’

Tijn kijkt in de emmer. ‘Gekke kleur,’ zegt hij. ‘Het lijkt wel snot.’

Mama trekt haar wenkbrauwen op. ‘Hoe kom je daar nou

bij? Het is veel beter dan wat er nu op zit.’ Ze zwaait met de verfroller vlak voor Tijns gezicht.

‘Maar mam, weet je? Ik moet echt op zwemles,’ zegt hij.

Mama zegt niks. Ze kijkt alleen maar. Net alsof haar ogen hem naar buiten duwen.

Het is stil op straat als Tijn van de stoep springt. Alleen is het geen stoep meer, het is een vlot. En de weg is geen weg maar het water. Hij rent terwijl zijn armen door de lucht draaien. Het gaat hard en mooi. Net een zwemmende held.

De volgende avond komt opa eten. Mama zet een grote pan op tafel.

‘Mmm,’ snuift Tijn. Macaroni met gesmolten kaas, zijn lievelingseten!

Opa schuift zijn bord naar de pan. ‘Lekker fris geworden, die gang,’ zegt hij.

‘Ja,’ zegt Tijn. ‘Dat moest allang gebeuren.’

Mama rammelt hem zachtjes door elkaar. ‘Praatjesmaker!’ lacht ze. ‘Zet jij de sla maar snel op tafel.’

Tijn haalt de slabak van het aanrecht en gaat weer zitten.

‘Dus jij wilt leren zwemmen?’ vraagt opa.

Tijn knikt hard. ‘Als ik kan zwemmen, ga ik mensen redden,’ zegt hij. ‘Elton gaat ook.’

‘Elton, Elton,’ zegt mama. ‘Dat weten we nu wel, dat die ook gaat.’

‘Red eerst jezelf maar eens,’ grinnikt opa.

‘Dan moet ik dus op zwemles.’ Tijn houdt zijn hoofd schuin. Hij tikt met zijn vork op tafel.

Mama schudt haar hoofd en pakt de opscheplepel. ‘Je blijft maar volhouden, hè?’

Tijn lacht zijn scheve lach. Zijn ene mondhoek omhoog, de andere omlaag. Mama vindt het altijd grappig als hij zo lacht. Maar nu kijkt ze niet naar hem. Ze scheidt het eten op. De borden dampen, zo warm is het.

‘Het schoolzwemmen is afgeschaft,’ zegt ze. ‘Ik heb vanmiddag zijn juf gesproken. Wist ik veel, vroeger was er altijd schoolzwemmen. Er is geen geld meer voor, mooi is dat.’

Opa neemt een grote hap macaroni. Hij zegt met volle mond: ‘Je haphap joh al lannop zwemmes moepedoen.’

Tijn kijkt ongerust naar hem. Is opa voor hem of tegen?

‘Je bent niet te verstaan, pa,’ zegt mama.

Opa slikt zijn macaroni door. ‘Je had dat jong allang op zwemles moeten doen.’

Tijn ademt langzaam uit. Is het handig wat opa zegt?

Mama zucht. Ze strijkt met haar hand over de tafel. ‘Ik kan zelf maar net het hoofd boven water houden.’ Haar gezicht staat strak.

Tijn snapt het niet. Zijn moeder kan heel goed zwemmen. Het bestek tikt tegen de borden. Zonder te praten eten mama en opa verder. Ook Tijn. Hij neemt kleine hap-

jes macaroni. De kaas plakt aan zijn tanden. Hij zit zo stil als een held zou zitten. Onzichtbaar stil.

‘Ik betaal wel,’ zegt opa dan.

Tijns hart maakt een sprongetje. *Yes*, denkt hij.

‘Dat is lief, pa, maar dat wil ik niet.’ Mama schuift haar lege bord van zich af.

Tijn verslikt zich en moet hoesten. Wat zegt mama nu? Hij staart naar haar wang, er zit een kloddertje kaas op. Ze snapt toch wel dat hij op zwemles *moet*? Tijn lacht zijn scheve lach, maar mama ziet het weer niet.

Opa schraapt zijn keel. ‘Ik doe het toch,’ zegt hij.

Yes, denkt Tijn weer. *Yes, yes*.

Mama pakt de vla uit de koelkast. Op vrijdag hebben ze twee soorten, bruine en gele. ‘We hebben het er nog wel over,’ zegt ze.

Tijn kijkt naar opa. Die geeft hem stiekem een knipoog. Nu weet Tijn het zeker, opa is voor hem. Tijn heeft meteen weer trek. Hij schenkt eerst gele vla in zijn bakje. Met de bruine maakt hij een grappig gezichtje.

‘Wie is dat?’ vraagt opa.

‘Mijn vriend,’ zegt Tijn. ‘Elton.’

